

на тогози бѣ и кратковременна; дъждътъ ставаше порѣдкътъ и най подиръ като са прокъснѣхъ облацѣтъ показа се мѣсецътъ и облѣ свѣтливѣтъ си лучи на пренсводната пещера. Никога може бы той не е освѣтявалъ группа поживописна. Тукъ до праздния кътъ на огнището сѣдѣше дѣвица, хубавата Юна, Главкътъ забравяше при нея бабата, гледаше на нея и ѝ говоряше привѣтливы думы; тамъ оплашената робыня и привидѣніето на пещерата, което вливаше въ тѣхъ неподвижнѣтъ си и ледяны погледи. И при сичко туй любовницѣтъ са виждахъ спокойны и тихы, таковази магическа сила има любовта; мыслишь че бѣхъ свѣрхчеловѣчески творенія копто не можахъ да са докажѣтъ отъ страшната пещера и отъ сичко що е въ нея. Лисцата гледаше на тѣхъ съ искрометны погледи и лукавы, и Главкътъ, като са обрѣжъ къмъ вѣщицата съзрѣ тогасъ първыи пѣтъ огнянѣтъ очи и страшната глава на голѣма змя която лежеше при краката на вѣщицата. Или че свѣтливѣтъ цвѣтъ на памѣтката на Юна, или друга нѣкоя причина раздрази пѣзливото животно, върхътъ на главата му са зачерви като пламкътъ, то са исправи и виждаше са че иска да са хвърли връху прекрасната неаполитанка. Главкътъ грабнѣхъ тосъ часъ една главия отъ огъня, и змїята са разсърди, подигнѣхъ са и като сжскаше страшно исправи са на опашката си като копїе, и главата ѝ стигаеше на сжщата высочина на която стигаеше главата на аенїянина.

— Въспри змїята, бабичко, извика Главкътъ, или ще я убїжъ.

— Азъ ѝ съмъ отнела отровата, рече вѣщицата, като са събуди отъ заплашванѣето, но, преди тя да отговори, змїята са впуснѣхъ на Главка който бърже и искусно са уклони и въ сжщото време удари змїята по главата която са търколи въ пепеля на огнището.

Бабичката са подигнѣхъ и са исправи срѣщо Главка съ лице на страшна фурія. Но страшното туй лице спазваше нѣкаква правилность и нїйдѣ не са виждаше онѣзи кривлявость, отъ копто фантазіята на свѣрхнѣтъ жители почерпахъ образа на ужаса и на трепета.

Съ гласъ спокоенъ и медленъ, противоположенъ на израженїето на лицето ѝ, което са виждаше безстрастно и тихо, тя му отпрати слѣдующѣтъ думы.

— Ты прибѣгнѣхъ подъ стрѣхата ми, и са огрѣжъ на огнището ми, но ты въздаде зло за добро. Ты удари, или уби може бы животно, което ма обичаше, което бѣше мой имотъ; приложи на туй еще че туй животно са почита отъ чолѣвцѣтъ за священ-